

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám: 19.166.
Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Eucharisztikus Király.

Sokféle királyt ismer a történelem. Országok és népfajok szerint mindegyik sajátosan külön egyéniség volt. De mindegyiknek a sorsa nagyon is függött a történelem szeszélyeitől. Némelyiket magasra emelté és dicsőségessé tette, míg a másikat valósággal a porba sajtotta. Sőt közülük nem is egy mindkét elbánásban részesült. Igen, ez a földi királyok sorsa.

Mennyire megközelíthetetlen magasságban áll velük szemben az Eucharisztikus Király. Nem a nép kegye emelte trónra. Pedig egyszer azt is megkísérelték, mikor a csodás kenyérszaporításakor elbűvölte őket Jézus mindenhatósága. De ő nem kereste a nép kegyeit. Uralkodói előjogát már az angyal is jelezte, mikor Szűz Máriánál megjelent: «Nagy léssen ő és a Magasságbeli Fiának fog hivatni; és neki adja az Ursten Dávidnak, az ő atyjának királyi székét és országolni fog Jákob házában mindörökké és királyságának nem leszen vége.» (Luk. 1, 32—33.) Ezért Krisztus király valóban, örökös király. Ez nála nemcsak cím, mint a királyok némelyikénél. Uralkodásának ideje kimérhetetlen, hatalmának területe a világegyetem.

Krisztus Király hatalmi eszközei teljesen másfélék, mint a földi királyokéi. *Hatalmi eszköze a szeretet.* Királyi kiáltványában ezeket mondja: «Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.» (Ján. 15, 12.) Valóban építő program. Vele szemben a gyűlölet milyen pusztítást okoz. Pedig a legtöbb trón fundamentumában jó adag gyűlölet is van. Nem csoda,

ha oly hamar megdőlnek. A szeretet lavínája indult el Jézus által s az Eucharisztia-ban is ez tartja fogva. Senki sem tudta rabjává tenni itt a földön, csak a szeretet volt képes meghódítani. Ugyan mi más tartaná itt közöttünk, ha nem a szeretet? Még isteni tekintélyét is félreteszi a szeretet parancsszava előtt, övéinek hirdeti, de elsőnek önmaga gyakorolja. Ez az igazi királyi vonás.

Királyunk *hatalmi eszköze az igazságosság*. Önmagát is igazságnak nevezi. Az igazságon nem az egyéni szenvedélynek mindenkire kiható kötelező erejét érti, hanem az örök megmásíthatatlan törvényeknek érdeknélküli alkalmazását. Soha senkiért sem másította meg az igazságot. Még a farizeusok is elismerik igazságos voltát: «Mester, tudjuk, hogy igazmondó vagy és az Isten útját igazságban tanítod». (Máté 22, 16.) Hegyi beszédében így szól: «Keressétek azért először az Isten országát és az ő igazságát». (Máté 6, 33.) Majd boldogoknak mondja azokat, akik éheznek és szomjúhozak az igazságot. Csoda-e, ha az ő királysága és trónusa örökéletű?

A sok tényező közül csak e két legszembevetőbbet említjük meg. A szent színek alatt is főleg ezek domborodnak ki: a szeretet és igazságosság. Szerény, igénytelen külsejét ezek támasztják alá. Ezért van szava mindenkire és ezért hozzá is van szava mindenkinek. Főleg azoknak, akik a szeretet és igazságosság megbeszése miatt oly sokszor szenvednek. Nincs az a jogi tanácsadó iroda, ahol olyan eligazítást kapnának, mint az Eucharisztia előtt. Ő nem a fegyverek szavával, hanem e királyi eszközökkel tartja fenn uralmát. Ezért marad ő királyunk s ha a vak gyűlölet fel is lázad néhol ellene, éppen a szeretet és igazságosság fegyverével győzi le ellenfeleit és kényszeríti térdre az imazsamolyra.

Legyünk boldogok, hogy az Eucharisztikus Király alattvalói lehetünk. *Deo servire regnare est, Istennek szolgálni uralkodást jelent.* Ezért szolgáljunk Szentségi Királyunknak, hogy égi uralkodásának boldog alattvalói lehessünk

Kiss István.

Mesterek és minták.

Az erény hősiessége a gyermeknél.

A szeretet.

(Folytatás.)

Ezen kis kiválasztottak némelyikénél az Isten-szeretet nemcsak abban az érzelmi formában nyilvánul, amely megpihen annak az Istennek a jóságában, Akit önmagáért szeret, hanem a tevékeny szeretet formájában is, melynek bizonyítéka az áldozatok és a felebarát nagy szeretete.

Megragadó ez Guigné Annánál. Ha Isten iránti szeretetéről beszélünk, egyúttal beszélünk kell lemondásáról, alázatáról, önmegtagadásairól és engedelmisségéről. Nagylelkűsége megközelíti egy karmelita újoncáét. Elég neki megérteni, mi a tökéletesebb, hogy megkísérelje meg is tenni, sőt mérsékelni kell túlságba menő önmegtagadási vágyát. Isten-szeretete indítja az erények gyakorlására. «Mindig engedelmeskedni kell» ez egyik programpontja és bár ez néha nagy nehézséget jelent, mégis csodálatosan véghez viszi. Az első szentáldozás kegyelme által megerősítve, teljesen átadja magát apró családi és iskolai kötelességeinek, melyek önmagukban ugyan kicsinyek, de nagyok öneki és nagyok Isten előtt is, a szándék által, mely Annát teljesítésükben vezeti. Övéit mindig késedelem nélkül és vidáman szolgálja. Kilencedik éve előtt ezt írja: «A mindennapos küzdelem szükségesség számomra.» Kicsi és nagy erőfeszítései előtt pedig ezt mondja: «Jó Jézusom, Neked ajánlom fel őket.» Ezzel a módszerrel megy Istenhez és gyűjt tartalékot bátorságban és kitartásban. Már nem lehet észrevenni, mibe

kerül a szelídség ingerlékeny természetének. «Mégis . . . ez már kétségbeejtő . . . ó, de nagy kedvem volna megharagudni! . . .» De hamarosan győz a kegyelem és a jóság az utolsó szó.

Megérti, hogy nagy segítség, ha mindent felajánlunk az Úrnak: «Semmi se kerül túlsokba, ha az ember szeret». Minden nap haladéktalanul felkel, ha az álom még úgy vonzza is, lemond az ilyenekedésről, megfosztja magát a desszertől, azokból az ételekből eszik, melyeket a legkevésbé szeret. Egy alkalommal csalánnal dörzsöli a karját, hogy megköszönje az Úr Jézusnak egyik kérése meghallgatását. Máskor meg, mikor térdét erősen megütötte, egyetlen hang nélkül áll fel, könnyekkel telt szemmel csak azon nyugtalankodva, hogy övéit megijesztette: «Ne gyötörd magad, mamám, édes, nem történt semmi, csak nagyon sajnálom, hogy megijesztettelek». — Akik közelében éltek, elmondhatták róla: «Sohase láttuk, hogy visszautasított volna valamely áldozatot».

Az apáca, aki a katekizmus oktatását végezte, öt év alatt sohase vette észre, a kis leánynál a hiúság legcsekélyebb jelét sem, egyetlen esetet kivéve, mikor még alig mult el 4 éves. Ez a nagy Isten-szeretet jele.

Jóllehet természete hajlott a parancsolásra és vezetésre, Anna szinte eltűnik, olyan kicsivé lesz. Boldog, ha véletlenül meglepedkeznek róla és még boldogabb, ha valamiből ő kapja a legsilányabbat és ha valamiből apró ajándékokat tchet félre a szegényeknek.

Ha hatalmasan vonzotta is a kegyelem, a hév is, mellyel Anna együtt működik a kegyelemmel, a legnagyobbak mondható. Egy sikertelenség után is megmarad alázatos bizalma: «Ez azért van, mert nem imádkoztam eleget».

Alig mult el 4 éves, mikor fájdalmas merevgörcsökbe esett: «Borzasztó, hogyan éget, de — édes Jézusom — felajánlom Neked». Ha résztvevően kérdezték: szenvedsz kicsi Nenette-em? . . . «Ő nem, csak tanulok szenvedni. Igazán elszenedhetünk valamit Jézus Krisztusért, hiszen Ő annyit szenvedett értünk!»

Kilenc éves korában mély meggyőződéssel jelenti ki: «A hosszú élet nagy jótétemény, mert lehetővé teszi, hogy sokat szenvedjünk Jézusért». Nyilvánvaló itten a Szentléleknek egy igen magas fokú sugallata, melyet kitartó engedelmességével érdemelt ki.

Állandó vidámsága, kitartó volta, egyesülése Jézussal, munkája és játéka közepette is nem kevésbé szépek, mint az a természetes mód, amellyel 10 éves korában már egészen természetfölötti volt. Mennyi lemondást követel a hűségnek ilyen foka! «Úgy láttuk őt emelkedni, ahogyan egy sas röptét megfigyelhetjük az égbolt kékjében» — mondá egy szemlélődő lélek, aki nagy segítségünkre volt Anna megismerésében.

Kétségtelen, hogy a nevelése, környezete kedvezően befolyásolta gazdag lelki életének kibontakozását, de még ebben a környezetben is, ezeknek az érényeknek állandó gyakorlása olyan nagylelkűséget kíván, mely biztos jele az isteni szeretetben való állandó növekedésnek.

Ennek a gyermeknek nagy gondja volt az Isten dicsősége. «Kész volt mindent elszenedni hitéért.» A bűn sebezte szívét: «Ó Istenem, bocsáss meg nekik, ők nem értik . . .» Úgy érezte, hogy hivatása ébred ez benne a Kármel felé «az Isten dicsőségéért». Milyen figyelmes volt, különösen a hónap első szombatján, hogy a legkisebb hibát is elkerülje, hogy örömet okozzon a Szent Szűznek és hogy ezen a napon felajánlhasson neki «ezer kis áldozatot, hogy jóvátegy az ellene elkövetett bűnöket». Imádság, rózsafüzér, Ave Maria Stella örömteljesen dobogtatták szívét és egyesítették Jézussal, az Ő szeplőtelen Anyja által.

Mindazon gyermekek közül, kiknek életét megírták, úgy látszik, nagyon kevés kapta meg a szemlélődés és a Jézussal való egyesülés kegyelmét, mint a kis Anna. De ő tudott is vezekelni a bűnösökért, nagy vágyal kívánva «feltűnő megtéréseket», hogy az egész világ elismerje Istent.

(Vége.)

Franciából: *M. Reparatrix.*

Mozaik Káner Károly prelátus életéből. (Folytatás.)

Káner prelátusban ezenkívül nemcsak a kiváló egyházi szónokot, de a fáradhatatlan heroikus működést, a folytonosan szervező és tervező papot jeltalmazta meg az Isten életszentséggel. Többször eltűnődtem Káner Károly életművein, de különösen akkor, amidőn egy alkalommal a krisztinavárosi Oltáregylet egyik ma már elhunyt tagja, Havas Ferencné pénzügyi tanácsos özvegye mondta el egy megkapóan szép élményét Kánerről, aki neki hosszú évekig lelkiezetője volt. «Ha megindul majd Káner szenttéavatása — mondotta — akkor én is megszólalok. Káner mellett, hogy szentéletű pap volt, tetőtől-talpig úr volt. Igen finom modorú, mélyen aláztos, csupa szív-ember volt. Bármilyen ügynek elintézését bízta rám, nagyon szerényen kérve, de kérlelhetetlenül hangsúlyozta: «kérem szépen csak tegye meg, Nagyságod ezt tudja, Nagyságod ezt érti, ne tessék szabadkozni». S nekem vállalnom kellett a munkát. Mikor Káner prelátus Pálffy grófnővel megalapította a katolikus asszonyok részére az Anyák Körét, a körök élére vezető hölgyeket keresett s engem is hívott. Ebben az ügyben felkerestem őt a királyi várpalotában levő lakásán. Az előszobából halk léptekkel közeledtem dolgozószobája felé s láttam, hogy Káner az íróasztala előtt összekulcsolt kezeire támaszkodva elmerülve imádkozik. Nem mertem őt zavarni — ő nem vett észre — s várakozóan megálltam s akkor még más is láttam, ami egyenesen megdöbbentett. Feje körül fénykoszorút pillantottam meg, ami körülövezte, mint a glória, a dicsfény. Megrendülve néztem Isten szolgáját, dörzsölgettem szememet, hogy nem káprázat-e az egész? Mikor némileg magamhoz tértem ámulatomból, gondolkoztam, vajjon nem a lenyugvó nap-sugarak szűrődnek-e be az ablakon s ezeket látom tán? De aztán cszembe jutott, hogy aznap nem is sütött ki a nap. Jó ideig álltam ott, lenyugózva a látványtól, végre is azonban meg kellett törnöm a varázst és mozgolódnom kezdtem. Káner prelátus észrevett, felállt, felém jött, hogy üdvözljön, mire a fény feje körül lassan eltűnt, s ekkor győzöttem meg, hogy valóság volt, amit láttam, nem szemfényvesztés. Hogy milyen meghatott és zavart voltam utána, mikor beszéltem vele, ezt nem tudom eléggé ecsetelni.» Eddig tartott Havasné elbeszélése.

Mindazok, akik az oltáregyletek közösségében élnek, bizonyára kedves kötelességüknek tartják imádkozni Káner Károly szenttéavatásáért — sírjánál csak nem rég járt ott egyik tisztelője fontos ügyében kérve közbenjárását s meghallgatást nyert, — «aki életében mindig égő mécsessel sietett az Úr elé» (Szent Methodos), «aki nem magában, hanem az Istenben bírta az életet, akinek Krisztus volt a napja és világossága» (Szent Cyprián), «akinek Krisztus szívet adott, amely őt szerette, követte és dicsőítette» (Szent Ágoston), hogy legyen személyében Budapestnek egy szenttéavatott plébánosa, akinek nyomdokain már évek óta jár oly ragyogó élettel a főváros több buzgó papja. *Hoffer Ilona* r. k. hitoktató.

(Vége.)

Imparkodj már idő előtt felismerni és felértékelni a Szeretetet. A szerelemmel légy zsugori, de a Szeretettel latolgatás nélkül bőkezűsködhetsz.

FÖLTÉTLEN HÓDOLAT.

Kenyér színében elrejtözve
uralkodik a Nagyisten! —
Térdrehullva, vagy tán gúnyt üzve,
csakis Neki hódol minden!
Irgalmáról zengnek a hívek,
kik félve őrzik kegyelmét,
Hozzásimuló gyermekszívek...
boldogan áldva szerelmét!

De kik dacosan elfordulnak,
életük bűn és lanyhaság,
a büntető Úrnak hódolnak,
ha majd ítél az Igazság!
Ha majd ítél! — ó de még tűr, vár,
hisz irgalmas a legnagyobb;
róla beszél a fehér oltár...
ugye többet nem adhatott?!

Ó testvérek, siessünk Hozzá,
jósága hív, vár, átkarol,
zengjen dalunk szent hálazsoltárt,
nagy irgalma csodáiról!

M. Henrietta.

Az Eucharisztia tisztelete az Ósegyházban.

Tagadhatatlan tény, hogy az Anyaszentegyház mindenkor mélyeséges tisztelettel adózott az Eucharisztiaának, hitünk drága titkáának. Az alapítás ünnepélyes szavaitól kezdve, melyek az utolsó vacsora termében elhangzottak, az Anyaszentegyház gyermeki szeretettel csüng e kincsen. Megértette az Üdvözítőnek szavait, hogy neki szent joga és kötelessége egyetlen kincsét, az Eucharisziát az emberiségnek lelki javára kamatoztatni. Mindazt, amit hangyaszorgalmával összehordhatott, amit produkálhatott, oda vitte az eucharisztikus Jézus lábaihoz, az ő szolgálatába ajánlotta. Mintha csak bocsánatkérés és engeszteléskepen tenné ezt azért a sok hálátlanságért, amit az Úr Jézus már születésekor kapott s amely végigkísérte egész életét, sőt halálát is. Igaz ugyan, hogy napjainkban is sok meggyalázás és megnemértés éri az eucharisztikus Jézust, mégis azt mondhatjuk, hogy tisztelete nem kisebb, mint az ősegyházban. Más oldalról azonban, ha visszatekintünk az ősegház történetébe, nem lehet mindent a mai kor szemüvegén át nézni. Hozzájárul még az is, hogy a folytonos üldözés és bizonytalanság miatt nem tudott az Eucharisztia tisztelete kiforrni és impozáns színben feltűnni. Sokszor talán nem is látjuk a túlfinomult érzéket a tisztelet kifejezésében. Ez az oka annak, hogy sok furcsa, a maitól eltérő dolgot tapasztalunk az Eucharisztia tisztelete körül.

a) Ha a szentségkiszolgáltató személyét tekintjük, megállapíthatjuk, hogy az ősegyházban több olyan irányzat tapasztalható, mely a visszaélés jellegét viseli magán. Megtörtént, hogy az Eucharisziát olyanok is érintették és kiszolgáltatták, akiknek nem volt meg a felszenteltségben nyert joguk. Pedig voltak felszentelt személyek, kiknek egyedüli joga volt az Eucharisztia kiszolgáltatása. Ezek voltak a püspökök és presbiterek, majd a diakónusok. Később különösképen a diakónusok tisztét képezte az Eucharisztia őrzése, kiszolgáltatása, a betegekhez és foglyokhoz vitele. Mindezt az apostoli konstitúciókból tudjuk, ahol néha már úgy szerepelnek, mint visszaélők a privilégiummal szemben. Ezért el is tiltja számukra az áldoztatást és csak jóval később engedték meg újból.

Az óvatosság mellett is megtörtént, hogy néha alsóbrangú klerikusok, sőt laikusok, itt-ott még nők is áldoztattak. Ilyesmi azonban sokszor csak szükségből történt meg, különösen az üldözések idejében. Alexandriai Szent Dénés beszéli el *Serapeion esetét*. Ő az üldözések alatt hittagadó lett, de halálos ágyán megtért s meg akart áldozni. A legközelebb eső pap azonban szintén beteg volt s akkor

ez egy gyermekre bízta az Eucharisztia elvitelét, aki el is hozta és megáldoztatta Serapiont. Ilyen volt *Tarzius a Holythus esete is*. Elképzelhető, hogy miképpen bánhattak a felfedezett Eucharisziával, ha elfogták a pogány üldözők az elszánt-lelkű keresztényt. Hogy nők is áldoztattak, ez kitűnik a 829-iki párisi zsinat határozataiból, mely újból megtiltja a nőknek és laikusoknak az áldoztatást.

Egyes eretnekeknel szokásban volt, hogy nők áldoztassanak rendszeresen. Ezt *Szent Irenaeus*, nemkevésbé *Epiphanius* is megemlíti.

A gyermekek már az ősidőkben is szerették a papot utánozni. Érdekes világot vet erre *Joannes Moschus Pratum spiritualé-ja*. Iskolásgyermekek misézést játszottak egy sziklán s az ott levő kenyér felett a pap által hallott konzekráló szavakat használták. Azonban még mielőtt a kenyértöréshez és áldozáshoz jutottak volna, égből alászállott tűz megemésztette a kenyeret a sziklával egyetemben. Több ily esetet beszél el még, melyekben a kor szellemének megfelelően sok csoda szerepel.

b) Nézzük most, hogy kiket áldoztattak? A gyermekek áldoztatását megtaláljuk már az első századokban is. Több tanunk van erre, *Joannes Moschus*, *Evagrius*, *Toursi Szent Gergely* és még több kortanu. A gyermekek kezdetben a klérus után áldoztak, később azonban már csak a morzsalékokat kapták meg. *Nicephorus* is megerősíti, hogy gyermekek már Justinian idejében is áldoztak. Egy üveges zsidónak a gyermeke a többi gyermekkel együtt részesült a szent áldozat maradékaiban. Atyja ezért az égő üvegolvasztó kohóba zárta be, de a gyermek csodásan megmenekült. Justinian császár a fiút megkereszteltette és a klérusba felvette, atyját pedig keresztire feszítettette. Amint az elbeszélésből kitűnik, a fiú iskolás volt s mivel Justinian császár szerepel itt, nyilvánvaló, hogy az esemény ideje a VI. század volt.

Hosszú időn át az Egyház megáldoztatta a csecsemőket is. Erről több keleti és nyugati bizonyítékunk van. *Szent Agoston*, *Szent Cyprián*, *Fulgentius*. Szent Cyprián többször említi ezt, bár sokszor nem kisdedekekről beszél, hanem csupán kereszteltekéről. De mivel csak borról beszél és a kenyér vételéről hallgat, valószínűleg csecsemőket ért alatta. *«De lapsis»* című munkájában beszéli el, hogy az üldözések korában szülők távollétében egy dajka a család kis leányát elvitte a pogány istentiszteletre, ahol evett az áldozati állatból. Később anyja a szentmisére vitte, de a csecsemő a mise alatt sírt és vergődött. Mikor a diakónus a jelenlevőket a vérral megáldoztatta, a gyermek elfordította arcát, ajkait összeszorította és a kelyhet visszautasította. *Szent Agoston* több helyen említi ilyen szokást, sőt *Innocentius* pápa is szól a gyermekek áldozásáról a milevei zsinathoz írt levelében.

Előfordult néhol a halottak áldoztatása is. Ezt a tényt abból a sok tiltó és fenyegető hangú kánonból tudjuk, melyekkel az Egyház meg akarta gátolni ezt a visszaélést. Így a hyppói zsinat 393-ban, majd a karthágói 397-ben, Galliában az auxerre-i zsinat 578-ban. Érdekes, hogy ez még *Bonifáciusnak* a statutumaiban is megtalálható. Több esetben azonban nem volt pogány jellegű az Eucharisziának a halottal való eltemetése. *Szent Basilius* életrajzában olvassuk, hogy a nagy püspök egy csodás álom hatása alatt misét mondott, melyen a szent kenyeret három részre osztotta. Egy részét magához vette, a másikat a temetésére tette el, a harmadikat tartóba helyezve az oltár fölé függesztette. *N. Szent Gergely* beszéli el *Szent Benedek*ről, hogy miután egy fiatal szerzetesnek a testét a föld ismételten kivetette, a nagy patriarcha végre szentostyát tétetett a szerzetes keblére és úgy temettette el. Amint látjuk, sokszor azért temették el az Eucharisziát a halottal, hogy a sátán ellen mintegy védve legyen, vagy pedig, hogy a feltámadást és az örök életbe vetett hitét kifejezzék.

(Folyt. köv.)

Theológus.

Oltáregyesületi munkaévünk ismét megkezdődött. Központi választmányunk ülése október 9-én, a terjesztőnk értekezlete pedig október 16-án d. u. 4 órakor lesz székházunkban (IX., Üllői-út 77. I. em.). A pénteki kézimunka-órákkal kapcsolatban 4 órakor konferenciákat tart Kiss István közp. ügyvezető.

Személyi változások történtek Örökimádás-templomunkban. Venczel Antal eddigi segédlelkészt a Bíboros Főpásztor Nagymarosra küldötte ugyanilyen minőségben s utódjául Tompa Nándor eddigi pizskei segédlelkészt diszponálta hozzánk. Berkesi Mátyás kisegítő lelkészünk Nagysápra került plébánosnak, utódja Kiszner József hitoktató lett. Mikor hálás szeretettel tekintünk a buzgólelkű távozók után, örömmel fogadjuk utódjaikat, akiket bizonyára szintén szívükbe zárnak a jó hívek.

Új Oltáregyesület alakult Máriahalom községben (Esztergom m.) 60 taggal. Központunk örömmel veszi tudomásul a megalakulást és a szentségi Jézus áldását kéri munkájára.

Oltáregyesületünk halottjai. Gajdusik Béláné és Dibold Erzsébet csepeli tagok tragikus hirtelenséggel húnytak el. Imádkozzunk értük, hogy az örök világosságot, a mi Urunkat mielőbb megláthassák.

Örökimádás-templomunkban minden hó II. vasárnapján d. u. 3—4 óráig férfiak közös engesztelő imaórája van. Ezúttal is kérjük a katolikus férfiakat, hogy minél többen vegyenek részt imaóráinkon. Ugyanezen a napon reggel a 8 órai oltáregyleti misén közös áldozáshoz is járulnak a férfiak.

Opus vocationum (Papi hivatások műve) mozgalmunk dícséretesen dolgozik a papnak készülő növendékek felkarolásával. Minden hó I. szombatján d. u. 3—4-ig közös imaóra van templomunkban rövid elmélkedéssel. Buzgó munkatársaink imával és anyagiak előteremtésével nyújtanak segítséget a papnevelés ügyének. (Esztergom egyházmegyei csoportnak székhelye Bpest, IX., Üllői-út 77. Lelkeszi iroda. Vezető: Kiss István, a BOKOE ügyv.-igazgatója.)

Itthon maradt híveinkkel és az ifjúsággal feltétlen végeztessünk közös engesztelő imaórákat. Legalkalmasabb valamelyik vasárnap délutánja a litániával kapcsolatban. Az imaórát lehet kettéosztani: felnőttek és gyermekek ájtatossága. Bizonyára épülni fognak egymás buzgóságán. Kedveltsük meg az engesztelést, mert az engesztelés világmentés. Ebben igazán az Oltáregyesületnek kell jó példával előljárni.

Propaganda nyomtatványunk elkészült és Központunkban igényelhető. Csak annyit kérjünk, amennyinek elfogyása előre látható.

TELJES BÜCSŰK.

Október 4. (Asszisi Szent Ferenc), okt. 5. (első csütörtök), okt. 6. (első péntek), okt. 15. (Szent Terézia), havi imádási óra napján, egy szabadon választott napon.

IMASZÁNDÉKUNK

Hogy minket az igaz töredelemre vezetni méltóztassál, kérünk téged hallgass meg minket!

Az átlag-ember a bűnbánatban valami lealázó, mosolyt érdemlő dolgot lát. Talán nem ismeri a bűn romboló és sértő voltát. Vagy az is lehetséges, hogy az Istent nagyon elnéző valakinek tartja. Mindegyik felfogás helytelen. Akárhogyan akarjuk elvitatni a bűn súlyát, bármennyire is kedvező volna egy minden felett szemet-húnyó Istent elképzelni, a tény az, hogy csak az igazi töredelmes térdre-hullás teszi az embert Isten előtt értékesé.

A töredelem *lelki bátorság jele*. Jelenti azt, hogy az ember tud és merészel számot vetni önmagával. A felszínes ember mindent és mindenkit ismer. Többé-kevésbé mindenhez hozzá tud szólni. Van, aki őt képzett embernek is véli. De a hozzá legközelebb esőt: önmagát nem ismeri. Illetve nem mer önmagával megismerkedni, mert nagyon silánynak találná magát. Ezzel szemben a töredelmes szívű ember látja sajnálatos gyarlóságát és javítani akar magán. De míg ideig eljut valaki, sokat kell küzdenie önmagával: az önzés, a gőg, a csökönység kinövéseivel. Ehhez azonban *mélységes hit is kell*. Ha hiszem, hogy van Isten, aki egyszer számonkéri lelkemet, akkor úgy állítom be életemet, hogy akaratával mindenben megegyezzek.

De a töredelemhez *szükség van a kegyelem közreműködésére is*. A kegyelem áldott perceiben döbbenünk reá egy-egy vétek nagyságára és határozzuk el magunkat a megjavulásra. Ilyenkor fogékony az emberi lélek és engedi magát vezetni az Isten által. Egyik embert a csapás, betegség, másikat a sikertelenség, vagy kiábrándulás, ismét más a figyelmeztető szó, prédikáció indítja el a töredelem útjára. Végeredményben maga az Isten segít eljutni a töredelemhez. *Szent Agoston* a milánói templomban kapja az indítást, mikor Szent Ambrus beszédét hallgatja. *Szent Kamillt* fiatal katoná korában a Manfredóniai kolostor építésénél a munka közben érinti a kegyelem sugara. *Emiliáni Szent Jeromos* fogsága alatt figyelt fel a töredelem hívó szavára. *Loyolai Szent Ignác* a katonai kórházi ágyon, *liguori Szent Alfonz* meg a bírósági tárgyaló teremben határozza el magát a kegyelmi szó követésére. *Kortolai Szent Margit* meg éppen ifjúkori ideáljának oszladozó holttesténél roskad magába.

Életünknek alakulása sok tekintetben attól függ, hogy van-e bennünk töredelmes lelkület. A makacs embertől elfordul az Isten, de még embertársai sem szívelhetik. Ezért figyelmeztet Szent Pál apostol: *„Intünek titeket, hogy hiába ne vettétek legyen az Isten malasztját”*. (II. Kor. 6, 1.) Viszont a közreműködőt szívesen segíti. Ezért ne utasítsuk vissza a töredelemre hívó isteni szót. Ki tudja milyen boldogság és áldás vár reánk, ha meghalljuk. És ki tudja hányan pusztultak el, mert idejében nem figyeltek fel reá.

Mindnyájan esékény, gyarló emberek vagyunk, akik Isten felé menetelünk. Ki előbb, ki utóbb, de mindenki beérkezik színe elé. Milyen megnyugvással lép majd az Úr elé, aki már a töredelem által behangolta lelkét a vele való találkozásra. Félretette a bűn gátlását és lebontotta a válaszfalakat. Ez majd meglátja az Úr irgalmát, bár vezekelnie kell életének botlásaiért. *Haladjon életünk a töredelem ösvényén és megigazulva lépünk egykor Urunk hajlékába.* K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.